

KAPITOLA DRUHÁ
DOBBYHO
VAROVÁNÍ

Byl to spíš div, že se Harry ovládl a nezačal křičet. Maličké stvoření na posteli mělo ohromné netopýří uši a vypoulené zelené oči veliké jako tenisové míče. Harrymu bylo okamžitě jasné, že právě ty ho dnes ráno pozorovaly ze živého plotu kolem zahrady.

Zatímco upřeně zírali jeden na druhého, zaslechl Harry z předsíně Dudleyho hlas:

„Pane a paní Masonovi, dovolíte, abych vám pověsil kabáty?“

Stvořeníčko sklouzlo z postele a uklonilo se tak hluboce, až se špičkou dlouhého, tenkého nosu dotklo koberce. Harry viděl, že má na sobě něco, co vypadalo jako starý povlak na polštář s rozparky pro ruce a s otvory pro nohy.

„Ehm – nazdar,“ pozdravil Harry nervózně.

„Harry Pottere,“ ozvalo se stvořeníčko vysokým, pronikavým hláskem a Harry si byl jist, že je ho slyšet až dole pod schody. „Dobby se s vámi chtěl setkat už dávno, pane... Je to pro něj nesmírná čest...“

„Ehm – díky,“ řekl Harry. Opatrně se protáhl podél stěny a dosedl na židli u psacího stolu vedle Hedviky, která spala ve své velké kleci. Měl chuť se zeptat Co jsi zač? – připadalo mu to však příliš neurvalé, a tak se raději zeptal: „Kdo jsi?“

„Dobby, pane. Prostě jen Dobby. Domácí skřítek,“ písklo stvořeníčko.

„Skutečně?“ protáhl Harry. „Ehm – nechci

být neomalený nebo tak, ale tohle není právě ta nejlepší chvíle, abych měl tady u sebe domácího skříteka.“

Z obývacího pokoje se ozval ječivý, neupřímný smích tety Petunie. Skříteček svěsil hlavu.

„Ne snad, že bych tě viděl nerad,“ dodal honem Harry, „jenže – ehm – máš k tomu nějaký zvláštní důvod, abys tu byl?“

„Ano, pane, ovšem,“ řekl Dobby vážně. „Dobby vám přišel říct, pane... je to velice těžké, pane... Dobby neví, odkud má začít...“

„Posaď se,“ vybídl ho Harry zdvořile a ukázal mu na postel.

K jeho zděšení skříteček propukl v pláč – ve velice hlasitý pláč.

„*P-posadit se!*“ kvílel. „*Nikdy... ještě nikdy...*“

Harry měl dojem, jako by hlasy dole utichly.

„Promiň,“ řekl šeptem. „Nechtěl jsem tě urazit ani nic podobného.“

„Urazit Dobbyho!“ zajíkal se skříteček. „Dobrymu ještě nikdy žádný kouzelník neřekl, aby se posadil – jako by mluvil s *někým sobě rovným* –“

Harry se pokoušel syknout Psst! a zároveň se tvářit povzbudivě; přiměl Dobbyho, aby si vylezl zpátky na postel, a skříteček tam teď seděl a škytal. Vypadal jako veliká, velice ošklivá loutka. Nakonec se přece jen dokázal ovládnout a kulil na Harryho očiska plná slz a nábožného obdivu.

„Zřejmě jsi moc slušných kouzelníků nepotkal,“ řekl Harry ve snaze dodat mu trochu odvahy.

Dobby zavrtěl hlavou. Pak bez jakékoli výstrahy vyskočil, začal zuřivě mlátit hlavou do okna a křičel přitom: „Ten neřád Dobby! Ten neřád Dobby!“

„Nech toho – co to děláš?“ sykl Harry, vymrštil se jako střela a posadil Dobbyho zpátky na postel. Hedvika se probudila s obzvlášť hlasitým skřekem a divoce tloukla křídly o mříže klece.

„Dobby se musel potrestat, pane,“ vysvětlil skříteček a trošinku zašilhal. „Dobby málem řekl něco špatného o své rodině, pane...“

„O *tvé* rodině?“

„O rodině kouzelníků, u které Dobby slouží, pane... Dobby je domácí skříteček – musí napořád sloužit jednomu domu a jedné rodině...“

„A oni vědí, že jsi tady?“ zeptal se Harry zvědavě.

Dobby se roztřásl.

„Ne, pane, to ne... Dobby se bude muset velice tvrdě potrestat za to, že za vámi přišel, pane. Dobby si bude muset přivřít uši do dvířek u trouby. Kdyby se to někdy dozvěděli, pane...“

„A to si nevšimnou, že sis přivřel uši do dvířek u trouby?“

„Dobby o tom pochybuje, pane. Dobby se každou chvíli musí za něco potrestat, a oni ho při tom klidně nechávají, pane. Kolikrát mu ještě uloží, aby si přidal nějaký trestík navíc...“

„Tak proč u nich zůstáváš? Proč neutečeš?“

„Domácí skříteček se musí na svobodu jediné propustit, pane. A tahle rodina Dobbyho nikdy nepropustí... Dobby bude své rodině sloužit, dokud neumře, pane...“

Harry vytřeštil oči.

„A já jsem si myslel, kdovíjak na tom nejsem špatně, když tu mám vydržet ještě čtyři týdny,“ řekl. „Když tě tak poslouchám, připadají mi Dursleyovi skoro jako lidumilové. A nemůže ti někdo pomoci? Třeba zrovna já?“

Téměř vzápětí zalitoval, že to vyslovil. Dobby znovu propukl v důkřiplné kvílení.

„Prosím tě,“ zašeptal Harry zoufale, „prosím tě, utiš se. Jestli Dursleyovi něco uslyší, jestli se dovědí, že jsi tady...“

„Harry Potter se ptá, jestli může Dobbymu pomoci... Dobby už slyšel o vaší slávě, pane, ale o vaší dobrotě neměl tušení...“

Harry úplně cítil, jak rudne, a řekl: „Všecko, co jsi kdy slyšel o mé slávě, jsou samé nesmysly. Nejsem dokonce ani nejlepší v našem ročníku v Bradavicích, to je Hermiona, a ta –“

Hned však zmlkl, poněvadž myšlenka na Hermionu ho zbolela.

„Harry Potter je až příliš skromný,“ řekl Dobby uctivě a oči jak koule mu zářily. „Harry Potter vůbec nemluví o svém vítězství nad Tím-jehož-jméno-nesmíme-vyslovit.“

„To myslíš Voldemorta?“ zeptal se Harry. Dobby si dlaněmi zakryl své netopýří uši a zasténal: „Nevyslovujte to jméno, pane! Prosím vás, nevyslovujte ho!“

„Promiň,“ řekl honem Harry. „Znám spoustu lidí, kterým se to nezamlouvá – třeba můj kamarád Ron...“

Znovu se zarazil, poněvadž při pomýšlení na Rona ho také zbolelo u srdce.

Dobby se naklonil k Harrymu, oči jak reflektory od auta.

„Dobby se doslechl,“ pronesl chraplavě, „že je to jen pár týdnů, co se Harry Potter už podruhé utkal s Pánem zla... a znovu unikl.“

Harry přikývl a v Dobbyho očích se náhle zaleskly slzy.

„Ach pane,“ zajíkal se a utíral si obličej cípem špinavého povlaku, který měl na sobě, „Harry Potter je tak statečný a odvážný! Čelil v životě už tolika nebezpečím! Dobby ovšem přišel Harryho Pottera chránit, přišel ho varovat, i když si za to bude muset přivřít uši do dveří u trouby... *Harry Potter se nesmí vrátit do Bradavic!*“

Do ticha, které v pokoji najednou zavládlo, doléhalo jen cinkání vidliček a nožů zdola a vzdálené hřímání strýce Vernona.

„Co-cože?“ vykřikl Harry. „Ale já se tam musím vrátit – prvního září začíná škola, a navíc to je to jediné, co mě udržuje při životě. Ty nemáš tušení, jaké je to tady. Já sem nepatřím. Patřím do *vašeho* světa – do Bradavic!“

„Ne, to ne,“ pištěl Dobby a kroutil hlavou tak prudce, až mu uši pleskaly. „Harry Potter musí zůstat tam, kde je v bezpečí. Je příliš slavný a má příliš dobré srdce, než abychom ho ztratili. Jestliže se Harry Potter vrátí do Bradavic, hrozí mu smrtelné nebezpečí.“

„Ale proč?“ zeptal se Harry překvapeně.

„Může za to spiknutí, Harry Pottere. Spiknutí, při kterém se ve Škole čar a kouzel v Bradavicích mají letos stát ty nejhroznější věci,“

šeptal Dobby a náhle se celý roztrásl. „Dobby o něm ví už kolik měsíců, pane. Harry Potter se *nesmí* vystavit nebezpečí. Je příliš důležitý, pane!“

„Jaké hrozné věci se mají stát?“ zeptal se Harry ihned. „A kdo je připravuje?“ Dobby vydal podivný zvuk, jako když se dusí, a pak začal zběsile tlouct hlavou o zeď. „Rozumím!“ vykřikl Harry a uchopil skřítku za ruku, aby mu v tom zabránil. „Nesmíš to říct, už chápu. Ale proč varuješ mě?“ Naráz mu probleskla hlavou nepříjemná myšlenka. „Počkej – a nemá to náhodou co dělat s Vol... promiň – Ty-víš-ským? Stačí, když zakroutiš hlavou nebo přikývneš,“ dodal chvatně, když Dobby znovu přiblížil hlavu nebezpečně ke stěně.

Dobby pomalu zakroutil hlavou.

„Ne – s *Tým-jehož-jméno-nesmíme-vyslovit* ne.“

Oči měl přitom široce rozevřené, jako by se Harrymu pokoušel něco naznačit. Harry však neměl tušení, oč jde.

„Žádného bratra přece nemá, nebo snad ano?“

Dobby zakroutil hlavou, oči ještě víc rozevřené než předtím.

„Pak už mě ale nenapadá nikdo jiný, kdo by v Bradavicích mohl způsobit hrozné věci,“ řekl Harry. „Koneckonců, je tam přece Brumbál – víš snad, kdo je to Brumbál?“

Dobby se uctivě uklonil.

„Albus Brumbál je největší ředitel, kterého Bradavice kdy měly. Dobby to ví, pane. Dobby slyšel, že Brumbálova moc se vyrovná

té, jakou měl Ten-jehož-jméno-nesmíme-vyslovit, když byl na vrcholu svých sil. Jenže, pane,“ a Dobbyho hlas se změnil v naléhavý šepot, „jsou schopnosti, které ani Brumbál... schopnosti, které žádný slušný kouzelník...“

A než ho Harry stačil zarazit, Dobby sklouzl z postele, popadl jeho stolní lampu, začal se s ní mlátit po hlavě a ječel, až to trhalo uši.

Dole se rozhostilo nenadálé ticho. Vteřinu nato Harry, kterému divoce bušilo srdce, zaslechl strýce Vernona, jak vyšel do předsíně a říká: „Ten rošťák Dudley určitě nechal puštěnou televizi!“

„Honem zmiz! Do skříně!“ sykl Harry, nacpal Dobbyho dovnitř, přibouchl dvířka a vrhl se na postel právě ve chvíli, kdy se pohnula klika u dveří.

„Co – tady – *k čertu* – provádíš?“ procedil strýc Vernon přes zaťaté zuby, s tváří děsivě blízko Harryho obličeje. „Právě jsi zkazil pointu mého vtipu o japonském hráči golfu... Ještě jednou cekni a budeš litovat, že ses vůbec narodil, kluku!“ A hřmotně vydupal ven.

Roztřesený Harry pustil Dobbyho ze skříně.

„Vidíš, jak to tu chodí?“ řekl. „Už chápeš, proč se musím vrátit do Bradavic? Je to jediné místo, kde mám – tedy kde *myslím*, že mám – kamarády.“

„Kamarády, kteří Harrymu Potterovi ani *nepíšíou*?“ zeptal se Dobby poťouchle.

„Myslím, že prostě jenom... počkej,“ řekl Harry a svraštil čelo. „Jak *ty* můžeš vědět, že mi kamarádi nenapsali?“

Dobby zašoupal nohama.

„Harry Potter se na Dobbyho nesmí zlobit – Dobby to dělal jen pro jeho dobro...“

„Takže tys přede mnou dopisy od nich schoval?“

„Dobby je má tady, pane,“ řekl skřítek. Čiperně poodstoupil, aby na něj Harry nedosáhl, a z povlaku, který měl na sobě, vytáhl tlustý svazek obálek. Harry ihned poznal Hermonino úhledné písmo, Ronovu nepořádnou čmáranici, a dokonce i klikyháky, které vypadaly, jako by je psal Hagrid, bradavický hajný.

Skřítek na Harryho úzkostně zamžoural.

„Harry Potter se nesmí zlobit... Dobby doufal... kdyby si totiž Harry Potter myslel, že na něj kamarádi zapomněli... tak by se Harry Potter

do školy už ani nechtěl vrátit, pane...“

Harry ho neposlouchal. Chňapl po dopisech, ale Dobby odskočil z jeho dosahu.

„Harry Potter je dostane, pane, když Dobbymu dá slovo, že se do Bradavic nevrátí. Ach pane, čeká tam na vás nebezpečí, kterému se nesmíte vystavit! Slibte mi, že se tam nevrátíte, pane!“

„Ne!“ rozzlobil se Harry. „Dej mi ty dopisy od kamarádů!“

„Pak ovšem Harry Potter nedává Dobbymu na vybranou,“ pronesl skřítek smutně.

A než se Harry stačil pohnout, vrhl se ke dveřím ložnice, otevřel je a tryskem vyrazil po schodech dolů.

Harry se vyřítit za ním, i teď se však snažil neztropit žádný hluk; v ústech měl sucho a žaludek až někde v krku. Posledních šest schodů zvládl jediným skokem,

dopadl na koberec v před-síni jako kočka a rozhlížel se, kde je Dobby. Z jídelny slyšel strýce Vernona, jak říká: „...vypravujte Petunii tu legrační historku o těch amerických instalatérech, pane Masone, nemůže se dočkat, až ji konečně uslyší...“

Harry proběhl před-síní do kuchyně a měl pocit, že má žaludek opravdu

až v krku.

Mistrovské dílo tety Petunie, její pudink, celá ta hora šlehačky a cukrových fialek, se vznášelo málem u stropu. Nahoře na kredenci se v koutě krčil Dobby.

„Ne,“ zakrákal Harry. „Prosím tě... vždyť oni mě zabijí...“

„Harry Potter musí slíbit, že se nevrátí do školy –“

„Dobby... prosím...“

„Slibte mi to, pane...“

„Nemůžu!“

Dobby se na něj truchlivě podíval.

„V tom případě to Dobby musí udělat, pane, bude to pro dobro Harryho Pottera.“

Pudink dopadl na podlahu, jen to zadunělo, a Harrymu se zastavilo srdce. Jak se mísa rozbila na kusy, šlehačka se rozstříkla po oknech a po stěnách. A Dobby? S prasknutím, jako když švihne bičem, byl najednou tentam.

V jídelně se strhl pokřik a do kuchyně se vrátil strýc Vernon; našel tam Harryho, který se zděšením nemohl ani hnout a od hlavy až k patě po něm stékal tetin pudink.

Zpočátku se zdálo, že strýc Vernon dokáže celou tu událost zamluvit („To jen náš synovec – je duševně nevyrovnaný... setkání s cizími lidmi ho vždycky rozruší, proto jsme ho nechali nahoře...“). Vykormidloval vyděšené manžele Masonovy zpátky do jídelny, slíbil Harrymu, že jakmile odejdou, seřeže ho, až z něj vyrazí duši, a strčil mu do ruky smeták. Teta Petunie vydolovala z mrazničky nějakou zmrzlinu a Harry, který se ještě pořád třásl, začal dávat kuchyň do pořádku.

Možná by strýc Vernon i přesto dokázal svou zakázku dojednat – nebýt sovy.

Po večeri teta Petunie právě podávala kolem stolu krabici s mátovými bonbony, když do jídelny vletěla oknem veliká sova pálená, upustila paní Masonové na hlavu nějaký dopis a zase vylétěla ven. Paní Masonová začala vriskat, jako když ji na nože berou, a vyřítla se z domu; cestou ještě vykřikovala něco

o bláznec. Pan Mason se zdržel jen tak dlouho, aby Dursleyovým vysvětlil, že jeho žena má smrtelnou hrůzu z ptáků všeho druhu i velikosti, a zeptal se, jestli to snad měl být vtíp.

Harry stál v kuchyni a křečovitě svíral smeták, aby se měl čeho podržet, když se k němu strýc Vernon neúprosně blížil, ďábelský lesk v malinkých očkách.

„Přečti si to!“ zasyčel zlobně a mával dopisem, který sova přinesla. „No tak – čti!“ Harry vzal dopis do ruky. Přání k narozeninám to nebylo ani náhodou.

*Vážený pane Pottere,
dostali jsme zprávu, že ve Vašem bydlišti bylo dnes večer v devět hodin dvanáct minut použito Vznášecí kouzlo. Jak je Vám známo, nezletilým kouzelníkům není dovoleno používat kouzla jinde než ve škole, takže další provozování kouzel z Vaší strany by mohlo mít za následek Vaše vyloučení z řečené školy (Výnos o přiměřeném omezení čar a kouzel nezletilých kouzelníků z roku 1875, odstavec C). Chtěli bychom Vám rovněž připomenout, že jakákoli kouzelnická činnost spojená s nebezpečím, že by ji mohly postřehnout osoby z nekouzelnické veřejnosti (mudlové), představuje závažný přečin podle oddílu 13 Zákona o utajování, vydaného Mezinárodním sdružením kouzelníků.*

*I přes to Vám přejeme příjemné prázdniny.
Se srdečným pozdravem*

Mafalda Hopkirková

*Oddělení nepatřičného užívání kouzel
Ministerstvo kouzel*

Harry vzhlédl a naprázdno polkl.

„Vůbec jsi nám neřekl, že mimo školu nesmíš kouzla používat,“ zahřimal strýc Vernon a v očích mu tančila zběsilá světélka. „Nejspíš ses o tom zapomněl zmínit... asi ti to nějak vypadlo...“

Sápal se na Harryho jako obrovský buldok s vyceněnými zuby. „Takže pro tebe mám novinku, darebo... Teď tě dám pod zámek... Do té školy se už nevrátíš... nikdy... A jestli se nějakým kouzlem zkusíš dostat ven, oni sami tě vyloučí!“

Chechtal se jako blázen a vlekl Harryho zpátky nahoru.

Strýc Vernon opravdu dodržel slovo. Příštího dne ráno zaplatil zámečníkovi, aby na Harryho okno připevnil mříž, a sám pak ve dveřích ložnice udělal kočičí dvířka, kterými Harrymu třikrát denně strkali dovnitř malé dávky jídla. Ráno a večer ho pouštěli ven, aby si mohl dojít do koupelny; jinak byl v pokoji zamčený celých čtyřiaadvacet hodin.

Ani po třech dnech Dursleyovi nebudili se bemenší dojem, že by se dali obměkčit, a Harry neviděl žádné východisko z pasti, ve které se octl. Ležel na posteli, díval se, jak za mřížemi na okně zapadá slunce, a sklíčeně přemýšlel, co s ním bude.

Co by mu bylo platné dostat se z pokoje pomocí kouzel, kdyby ho za to vyloučili z Bradavic? Život v Zobí ulici byl však ještě úděsnější než kdykoli předtím; teď když Dursleyovi věděli, že se ráno neprobudí jako netopýři, přišel Harry o svou jedinou zbraň. Dobby ho možná

zachránil před strašlivými událostmi v Bradavicích, ale jak to tak vypadalo, čekala ho nejspíš smrt hladem.

Kočičí dvířka klapla; objevila se ruka tety Petunie a strčila do pokoje misku polévky z konzervy. Harry, kterému se žaludek svíral hlady, seskočil z postele a zdvihl ji. Polévka byla úplně studená, přesto jí však polovinu vypil jediným douškem. Pak přešel pokojem k Hedvičině kleci a vyklopil rozmáčenou zeleninu ze dna misky do jejího prázdného krmítka. Sova se načepýřila a podívala se na něj s krajním znechucením.

„Jen nad tím neohrnuj zobák, to je všecko, co máme,“ řekl Harry nasupeně.

Položil prázdnou misku zase na podlahu vedle kočičí záklopky a natáhl se zpátky na postel, kupodivu ještě hladovější než před polévkou.

Pokud za čtyři týdny bude ještě vůbec naživu, co se stane, když se v Bradavicích neobjeví? Pošlou někoho, aby se zjistilo, proč nepřišel? Dokážou Dursleyovy přimět, aby ho pustili?

V pokoji začínala houstnout tma. Harry byl vyčerpaný, v břiše mu kručelo a hlavou mu vířily stále tytéž nezodpověditelné otázky, až nakonec upadl do neklidného spánku.

Zdálo se mu, že ho vystavují v zoologické zahradě a na kleci že má štítek *Nezletilý kouzelník*. Lidé na něj přes mříž poulili oči, jak tam leží, hladový a zesláblý, na slaměné podestýlce. Zahlédl v davu Dobbyho tvář a začal hlasitě křičet a prosit o pomoc, Dobby však

opáčil „Tady je Harry Potter v bezpečí, pane!“ a zmizel. Potom se objevili Dursleyovi a Dudley cloumal mřížemi klece a smál se mu.

„Přestaňte,“ zamumlal Harry, jak mu řachtavý zvuk narážel do rozbolavělé hlavy, „dejte mi pokoj... nechte toho... já chci spát...“

Otevřel oči. Mřížemi na okně se linulo dovnitř měsíční světlo. A někdo se na něj *opravdu* přes mříže vyjeveně díval: někdo s pihovitou tváří, rudými vlasy a dlouhým nosem.

Venku před Harryho oknem byl Ron Weasley!